

DE KRONEN VAN DE CHRISTEN

Hugo Bouter

De kronen van de christen

Een studie over de kronen of beloningen volgens het Nieuwe Testament

De kronen van de christen

Een studie over de kronen of beloningen volgens het Nieuwe Testament

Copyright © H. Bouter

Vormgeving: Jan Paul Spoor

Distributie: CBC, Houten

Eerste editie 2006 Boeken om de Bijbel, Gouda

Tweede editie 2018 OudeSporen online uitgeverij

ISBN/EAN: 978-90-70926-47-2

NUR 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*“Gelukkig de man die verzoeking verdraagt;
want beproefd geworden zal hij de kroon van het leven
ontvangen, die Hij beloofd heeft aan hen
die Hem liefhebben’.*

Jakobus 1:12

Inhoud

Woord vooraf	9
1. Jakobus en het scheppingsverhaal	11
2. Dood en leven	13
3. Leven en eeuwig leven	15
4. Het eeuwige leven en de tweede dood	19
5. De kroon of krans van het leven	23
6. Andere kronen en diademen	29

Woord vooraf

De kronen of lauwerkransen die wij als christenen ontvangen aan het eind van onze aardse wedloop, worden ons niet geschonken op grond van onze eigen inspanning of trouw. Dat blijkt wel uit het feit dat de verheerlijkte heiligen in Openbaring 4 hun kronen neerwerpen voor de troon en alle eer toeschrijven aan Hem die daarop zit. Niet zij, maar Hij alleen is waardig om geëerd te worden!

Aan de andere kant zijn de kronen wel een teken van de goedkeuring van de Heer, een bewijs van erkenning van Zijn kant. Ze worden uitgedeeld voor Zijn rechterstoel (vgl. 2 Tim. 4:8). Ze vormen zeker ook een aansporing om trouw te zijn, te volharden in de strijd en te jagen naar het heerlijke einddoel. Uiteindelijk zijn de kronen echter het bewijs van Zijn gunst ten opzichte van degenen die Hem dienen en toebehoren. Laten wij het onderwijs van het Nieuwe Testament over dit onderwerp ter harte nemen en ons hierdoor ook laten bemoedigen.

Gouda, zomer 2018

H. Bouter

1. Jakobus en het scheppingsverhaal

Het lijkt misschien wat vergezocht om verband te leggen tussen de uitspraken van Jakobus en de eerste hoofdstukken van het boek Genesis. Toch is dat verband er wel, en ik heb hiervoor meerdere argumenten. In de eerste plaats zijn er in de algemene brieven van het Nieuwe Testament diverse verwijzingen naar het boek Genesis.

Jakobus spreekt over Abraham en Isaak, maar ook over Job, die mogelijk nog vóór de tijd van de aartsvaders leefde (Jak. 2:21; 5:11). Petrus spreekt in zijn eerste brief over Abraham en Sara, en over Noach en de ark (1 Petr. 3:6, 20). In zijn tweede brief noemt hij weer Noach en de zondvloed, alsook de zonde van de engelen die hun scheppingsorde hebben verlaten (vgl. Gen. 6:1-4), en hij noemt ook het oordeel over Sodom en Gomorra en de redding van Lot (2 Petr. 2:4-7; 3:6).

Johannes vermeldt in zijn eerste brief de val van de satan en de broedermoord van Kaïn (Joh. 3:8, 12). Judas spreekt eveneens over Kaïn, en over Henoch en Adam. Hij noemt evenals Petrus in diens tweede brief de zonde van de engelen en die van Sodom en Gomorra (Jud.: 6-14).

Daarnaast komen er in Jakobus 1 een aantal trefwoorden voor die sterk herinneren aan het bericht over de schepping en de val van de mens, zoals wij dat vinden in Genesis 1 tot 3. Ik noem de volgende woorden en woordgroepen:

1. 'verzoeking', 'begeerte', 'zonde';
2. 'dood' en 'leven';
3. 'de Vader van de lichten' (nl. de hemellichamen);
4. 'voortbrengen';
5. 'eerstelingen van Zijn schepselen' (zie Jak. 1:12-18).

Om al deze redenen geloof ik dat we het eerste hoofdstuk van de brief van *Jakobus* moeten plaatsen tegen de achtergrond van de eerste hoofdstukken van het boek *Genesis*. De apostel Jakobus vooronderstelt in zijn betoog de kennis van de scheppingsgeschiedenis en van de val van de mens, zoals die bij Joden die de geschriften van Mozes kenden, verwacht mocht worden. Die kennis is ook noodzakelijk voor een goed begrip van ons onderwerp: de kronen van de christen, en met name de kroon van het leven.

2. Dood en leven

‘Door één mens is de zonde in de wereld gekomen en door de zonde de dood’.

Romeinen 5:12

Deze bekende woorden vormen de inleiding tot een belangrijk deel van de Romeinenbrief, waarin de eerste mens – Adam – tegenover Christus gesteld wordt. Door de eerste mens hebben de zonde en de dood hun intrede gedaan, door de tweede Mens is ware gerechtigheid en eeuwig leven aan het licht gebracht. Adam is het hoofd geworden van een geslacht van schuldige zondaars, die onderworpen zijn aan zonde, dood en oordeel. Christus is echter het nieuwe familiehoofd van hen die door genade gerechtvaardigd zijn en die op grond van Zijn werk deelhebben aan het eeuwige leven.

Is er een grotere tegenstelling denkbaar dan dit contrast tussen dood en leven? Zodra Adam had gezondigd, was hij een kind van de dood. Hij was door God gewaarschuwd niet te eten van de boom van de kennis van goed en kwaad. Als hij dat toch zou doen, zou hij ‘de dood sterven’ (SV). Adam heeft – in navolging van zijn vrouw – het gebod van God overtreden. Hij heeft gegeten van de vrucht van de boom en vanaf dat moment was hij onderworpen aan de macht van de dood.

Toch is hij niet onmiddellijk gestorven, hoewel God had gezegd: 'Want op de dag dat u daarvan eet, zult u zeker sterven' (Gen. 2:17). De dood heeft verschillende gedaanten, verschillende dimensies. Er is niet alleen de *lichamelijke* dood, maar ook de *geestelijke* dood. Iedere afstammeling van Adam is 'dood in misdaden en zonden' (Ef. 2:1). Dat wil zeggen: hij is in geestelijk opzicht dood voor God. Hij vertoont geen teken van leven, als het gaat om de dingen van God. Hij is van God vervreemd en leeft zonder God en zonder hoop in de wereld. De uiterste consequentie van het van God verwijderd zijn, is 'de tweede dood: de poel van vuur' (Openb. 20:6, 12-15). Dit is de plaats waar alle 'doden', degenen die geestelijk dood blijven, uiteindelijk terechtkomen. Het is de plaats die oorspronkelijk bereid is voor de duivel en zijn engelen (Matt. 25:41).

De lichamelijke dood is tijdelijk. Daar komt een eind aan, zowel voor gelovigen als ongelovigen. Maar de gééstelijke dood is eeuwig. Daarom worden de ongelovigen in Openbaring 20:12-13 toch de 'doden' genoemd, hoewel zij dan niet meer lichamen zijn. Zij zullen na het oordeel voor de Grote Witte Troon met lichaam en ziel in de poel van vuur worden geworpen, d.i. de tweede dood. Dit is de plaats waar de dood in alle intensiteit heerst, waar men voor altijd gescheiden is van God, de Bron van het leven.

Toen Adam had gezondigd, was hij in gééstelijk opzicht dood. Hij was van God vervreemd en hij was zich ervan bewust dat hij zó niet voor God kon verschijnen. Hij was naakt, zowel letterlijk als figuurlijk, want hij stond schuldig voor God. Hij was dood in zonden en misdaden. Bovendien was hij op weg naar de lichamelijke dood en uiteindelijk naar 'de tweede dood'. Zo is het ook gesteld met al zijn nakomelingen, tenzij Gods genade hierin verandering brengt en dode zondaars levend maakt.

3. Leven en eeuwig leven

'(...) verduisterd in het verstand, vervreemd van het leven dat uit God is'.

Efeziërs 4:18

Maar zoals de 'dood' meerdere gedaanten kent, zo zijn er ook verschillende vormen van het 'leven'. Hierop moeten wij nu nader ingaan, in verband met onze studie over de kronen van de christen, met name de kroon van het leven. Het gaat hierbij om het leven uit God, dat God aan Zijn kinderen schenkt (vgl. Ef. 4:18).

Wij kennen in de eerste plaats het natuurlijke leven: het leven van de mens in lichamelijk, psychisch en geestelijk opzicht. Zoals wij zagen, is dit als gevolg van de zondeval onderworpen aan de macht van de dood. Wij zijn zowel aan de lichamelijke als aan de geestelijke dood onderworpen. De natuurlijke mens is in meerdere opzichten een 'kind van de dood'. Het is de mensen beschikt éénmaal te sterven en daarna het oordeel (Hebr. 9:27). Daarna volgt 'de tweede dood', de poel van vuur, de plaats van de eeuwige pijn.

Alleen God is machtig hierin verandering te brengen. Hij kan doden levend maken en nieuw leven aan dode zondaars geven. Dit leven uit God is van een nieuwe, geestelijke orde. Het natuurlijke leven komt eerst, daarna pas het geestelijke (1 Kor. 15:46). Het natuurlijke leven is door de val van Adam in de

ban geraakt van de zonde en de dood. Maar God geeft ons in Zijn genade nieuw leven, het leven van Christus, dat niet onderworpen is aan de macht van de zonde en de dood.

Dit nieuwe leven deelt God aan ons mee in de nieuwe geboorte. Het is leven van een andere orde, want de gelovige heeft deel aan de goddelijke natuur (2 Petr. 1:4). Hij is Gods maaksel, een nieuwe schepping in Christus, en hij is in overeenstemming met God in ware gerechtigheid en heiligheid geschapen (Ef. 2:10; 4:24). Hij is uit God geboren (Joh. 1:12-13). Hij is ook uit de Geest geboren, en wel uit water en Geest (Joh. 3:5-6). Dat wil zeggen: de Geest gebruikt het 'water' van het Woord om ons te reinigen door middel van zelfoordeel en belijdenis van schuld. De Geest past het Woord toe op hart en geweten, en Hij gebruikt het tevens als het middel waardoor er nieuw leven ontkiemt in de ziel (Jak. 1:18; 1 Petr. 1:23).

God is dus de Bron van dit leven, dat door de Geest aan ons wordt meegedeeld. Maar dit is alleen mogelijk op grond van het volbrachte werk van de Zoon van God. Hij is uit de hemel neergedaald om door Zijn volbrachte werk op het kruis een rechtvaardige grondslag te leggen voor de mededeling van dit nieuwe leven aan schuldige en verloren zondaars.

Natuurlijk betekent dit niet dat de gelovigen in het Oude Testament géén leven uit God hadden. God schonk hun dit ook, als er belijdenis van zonde en geloof bij hen werd gevonden, en Hij anticepeerde daarbij op de komst van de Zoon. Daarom verdroeg Hij ook hun zonden (Rom. 3:25). Maar het nieuwe leven is pas in al zijn rijkdom geopenbaard na de komst van Christus en het verlossingswerk dat hij heeft volbracht. Hij geeft ons nu 'leven in overvloed', dat is het leven in de rijkste en heerlijkste vorm die er is. Hij geeft ons 'het eeuwige leven' (Joh. 10:10, 28).

Dit leven stelt ons in staat God Zelf te kennen als de enige waarachtige God, en Jezus Christus als de Gezondene van de Vader (Joh. 17:3). Het is duidelijk dat dit pas mogelijk was nadat de Zoon was gekomen om God als Vader te verklaren. Dit is de rijkdom van het eeuwige leven: gemeenschap genieten met de Vader en de Zoon, opdat onze blijdschap volkomen is (1 Joh. 1:1-4).

Christus heeft de dood tenietgedaan en die buiten werking gesteld voor de gelovige. Hij heeft door Zijn opstanding leven en onvergankelijkheid aan het licht gebracht (2 Tim. 1:10). Hij heeft de dood overwonnen en heeft ons Zijn

eigen leven geschonken, het leven dat Hij als de Opgestane op zo'n glorieuze wijze heeft tentoongespreid. Dit leven heeft dus ook betrekking op het lichaam van de gelovige. Het heeft nu al bezit genomen van onze ziel en onze geest, maar straks zal het ook ons sterfelijk lichaam veranderen, opdat het sterfelijke door het leven wordt verslonden.

Wij hebben als gelovigen dus nu al een nieuw geestelijk leven ontvangen, het leven van de opgestane Heer, maar straks zullen wij ook een nieuw geestelijk lichaam ontvangen, dat gelijkvormig is aan het lichaam van de verheerlijkte Heer (zie Rom. 8:1-11; 1 Kor. 15:44-54; 2 Kor. 5:4; Fil. 3:21).

4. Het eeuwige leven en de tweede dood

‘En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus die U hebt gezonden’.

Johannes 17:3

Wij worden door de kracht van het opstandingsleven in elk opzicht – naar ziel, geest en lichaam – ontrukkt aan de macht van de dood. Christus is door de dood hééngestaan, en Hij heeft leven en onvergankelijkheid aan het licht gebracht. De kracht van Zijn opstandingsleven bevrijdt ons van de banden van de dood, nu al in geestelijk opzicht en bij Zijn komst ook in fysieke zin. Hij geeft ons nu al leven in overvloed, het eeuwige leven.

Dit leven is veel meer dan ‘eindeloos voortbestaan’. Eeuwig leven stelt ons in staat God te kennen in Zijn meest verheven en meest intieme openbaring, want het brengt ons in verbinding met de Vader en de Zoon. Christus is Zélf het eeuwige leven. Hij is ‘de waarachtige God en het eeuwige leven’, en Hij is gekomen om ons dit leven te geven (1 Joh. 5:6-20).

Het eeuwige leven kon ons alleen worden geschonken langs de weg van dood en opstanding. Christus is uit de hemel neergedaald en Hij is Mens geworden, maar dat was nog niet voldoende om ons het leven te kunnen geven.

De oude mens moest tenietgedaan worden (Rom. 6:6). Christus moest onze plaats innemen in het rechtvaardige oordeel van God, en voor ons tot zonde worden gemaakt (2 Kor. 5:21). Hij moest worden verhoogd aan het kruis, opdat ieder die in Hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven ontvangt (Joh. 3:14-16). Alleen zó kon Hij het brood van het leven worden voor ieder die in Hem gelooft (Joh. 6:27-58). Het was precies zoals met het tarwegraan: als het niet in de aarde valt en sterft, blijft het alleen; maar als het sterft, draagt het *veel* vrucht. Christus heeft door Zijn dood *veel* vrucht gedragen. Zijn dood schonk aan al de Zijnen het eeuwige leven (Jes. 53:10-12; Joh. 12:24).

Dat het eeuwige leven veel meer is dan eindeloos voortbestaan, blijkt ook uit het feit dat de tegenhanger ervan niet letterlijk wordt omschreven als 'de eeuwige dood'. Ongetwijfeld is de tweede dood eeuwig, want de Schrift spreekt over 'het eeuwige vuur', 'de eeuwige pijn', en over 'eeuwig oordeel' (Matt. 25:41,46; Hebr. 6:2). Maar nergens vinden wij de omschrijving 'de eeuwige dood'. Dit bewijst dat het woordje 'eeuwig' in de uitdrukking 'eeuwig leven' veel meer inhoudt dan 'eindeloos'. Het geeft de bijzondere kwaliteit van het leven aan (vgl. Joh. 17:3). Het geeft aan de uitdrukking 'het eeuwige leven' een bijzonder karakter. Het betekent dat wij deelhebben aan het leven, zoals het in de Mens-geworden Zoon van God geschonken wordt aan al diegenen die in Hem geloven. Het stelt ons in staat de Vader en de Zoon te kennen en te aanbidden.

De tegenhanger van het eeuwige leven is de dood in de diverse vormen die wij al hebben besproken; de laatste hiervan is 'de tweede dood'. Volgens Openbaring 20 heeft de tweede dood macht over allen die geen deel hebben aan de éérste opstanding, dat is de opstanding ten *leven*. In het gericht voor de Grote Witte Troon blijkt dat de namen van deze personen niet geschreven staan in het boek van het *leven*. Het blijven 'doden', ook al hebben zij deel aan de opstanding ten oordeel. En zij worden geworpen in de *twééde* dood, dat is de poel van vuur (zie Openb. 20:5-6, 11-15).

Wij moeten hier ook opmerken, dat de dood niet alleen de toestand is die deze personen kenmerkt, maar ook een bepaalde plaats, een bepaalde omgeving: de sfeer van de dood. Want de doden worden geworpen in de tweede dood: de poel van vuur. Zelfs de dood en de hades worden geworpen in de poel van vuur (Openb. 20:14). De dood is immers de laatste vijand die tenietgedaan wordt aan het einde van het Vrederijk (1 Kor. 15:24-28).

Zo is het ook met het 'leven'. Het leven is niet alleen het nieuwe levensbeginsel in ons, maar ook het terrein dat wij als de levenden betreden. Terwijl de ongelovigen geworpen worden in het eeuwige vuur, de eeuwige pijn – de tweede dood, waar zij als de doden thuishoren –, gaan de gelovigen het leven binnen (vgl. Matt. 18:8; 19:17; 25:46). Dat is de plaats waar de levenden thuishoren, het 'land van de levenden', waar men het leven ongestoord kan genieten. De rechtvaardigen gaan 'in het eeuwige leven', het leven met God en met Christus in de woningen van het leven. En in feite is dat nu al de levenssfeer van de gelovigen. Wij zijn immers uit de dood overgegaan in het leven, volgens het woord van de Heiland in Johannes 5:24.

5. De kroon of krans van het leven

‘Gelukkig de man die verzoeking verdraagt; want beproefd geworden zal hij de kroon van het leven ontvangen, die Hij beloofd heeft aan hen die Hem liefhebben’.

Jakobus 1:12

Na deze uitvoerige inleiding over ‘dood’ en ‘leven’, komen wij nu tot het thema van de kroon van het leven, die God heeft beloofd aan hen die Hem liefhebben (Jak. 1:12). Wij tekenen hierbij direct het volgende aan:

1. De kroon (of: krans, guirlande) van het leven is het leven in zijn volle rijkdom, na het leven van beproeving hier op aarde.
2. De genitief in de uitdrukking ‘de kroon van het leven’ is beschrijvend: de kroon is een symbolische aanduiding van het leven zélf in al zijn volheid, zoals het de gelovigen te wachten staat in de heerlijkheid.
3. Dit volle leven, het leven in overvloed, heeft God beloofd aan hen ‘die Hem liefhebben’. Het is het bezit van al Gods kinderen, die Hem mogen kennen als hun liefhebbende Vader in Christus.

4. Deze kroon is geen beloning voor prestaties, maar het deel dat God ons in Christus reeds heeft geschonken 'vóór de tijden van de eeuwen' (2 Tim. 1:1; Tit. 1:2; 3:7; 1 Joh. 2:25).

Het gaat in Jakobus 1 bij deze kroon dus om de belofte van het leven zelf. Het eeuwige leven is ons (1) in Christus geschonken vóór de grondlegging van de wereld, (2) het is nu ons deel door het geloof, en (3) in de toekomst zullen wij het volmaakt genieten. De kroon van het leven bestaat dus uit het volle genot van het leven. Deze kroon is het leven zoals het straks in volkomenheid ons deel zal zijn, als wij het einddoel van de wedloop hebben bereikt.

Ongetwijfeld is het waar, dat wij het leven *nu* al bezitten. Want 'wie de Zoon heeft, heeft het leven', en: 'Dit heb ik u geschreven, opdat u weet dat u eeuwig leven hebt' (1 Joh. 5:11-13). Maar evengoed is het waar, dat wij nu nog door allerlei oorzaken worden afgetrokken van het genot van dit leven. Bovendien zijn wij nog niet naar het lichaam verlost. Wij bezitten het leven nog niet in de onvergankelijkheid van de opstanding.

Daarom kent de christen deze verwachting, deze blijde hoop: aan het eind van zijn aardse loopbaan zal hij het leven, dat hem in Christus is geschonken, in al zijn rijkdom en heerlijkheid ontvangen. Hij wordt dan getooid met 'de kroon van het leven', en zal het leven ongestoord genieten op de plaats waar het thuishoort: voor het aangezicht van de levende God en in de nabijheid van de Heiland, die Zichzelf het leven kon noemen en die in de dood is gegaan om ons het leven te geven. Dat is het vooruitzicht dat ons voor ogen staat, en dat ons de kracht geeft om te volharden in de aardse strijd en de moeilijkheden te overwinnen die ons geloofsvertrouwen nu nog op de proef stellen. Het is deze blijde hoop van het leven, die de apostel Jakobus ertoe brengt de zaligspreekung op te tekenen: 'Gelukkig de man die verzoeking verdraagt; want beproefd geworden zal hij de kroon van het leven ontvangen, die Hij beloofd heeft aan hen die Hem liefhebben' (Jak. 1:12).

Aan het begin van deze studie hebben wij erop gewezen dat Jakobus teruggrijpt op de geschiedenis van de schepping en de val van de mens. Hij plaatst de eerste schepping, die bedorven is door de zonde en die zucht onder het juk van de vergankelijkheid en de dood, tegenover de nieuwe schepping waarvan Christus het Hoofd is en waarvan de gelovigen de eerste vruchten vormen.

Adam en Eva bezweken voor de verleiding van de zonde. De begeerte, de zonde en de dood hebben daardoor hun intrede gedaan in de wereld. De begeerte is de wortel van het kwaad in het menselijk hart. De wet bracht dit aan het licht door het laatste gebod: 'U zult niet begeren' (Ex. 20:17; Rom. 7:7). Eva zag dat de boom goed was om van te eten en dat hij een lust was voor de ogen, ja, dat de boom begeerlijk was om daardoor verstandig te worden. Sinds de zondeval wordt alles wat in de wereld is, gekenmerkt door deze drie begeerten: de begeerte van het vlees, de begeerte van de ogen, en de hoogmoed van het leven. De gevallen mens is hierdoor naar lichaam, ziel en geest een slaaf van de zonde en de satan (Gen. 3:6; 1 Joh. 2:16).

Op deze drie terreinen zoekt de satan ook bij ons naar aanknopingspunten om ons in verzoeking te brengen. Bij Christus vond hij geen enkel aanknopingspunt, toen hij Hem op deze terreinen ten val wilde brengen (zie Luc. 4:1-13). Maar bij ons vindt hij ze wel, wanneer wij niet waakzaam zijn en ons niet dood houden voor de zonde. Zolang de verzoeking geen aanknopingspunt vinden in ons boze hart, zolang het gaat om dingen die van *buitenaf* tot ons komen en een test vormen voor ons geloof, kunnen wij het zelfs voor enkel vreugde houden als wij in verzoeking komen. Deze beproevingen van het geloof bewerken juist volharding (zie Jak. 1:2-3).

Dit is ook nog het onderwerp in Jakobus 1:12, waar sprake is van de kroon van het leven als het heerlijke einddoel van het leven van beproeving hier beneden. Wij zijn gelukkig als wij volharden in de beproevingen. Ons geloof wordt erdoor versterkt en ons oog wordt gericht op het einde van de wedloop, op de heerlijke toekomst die ons wacht.

Maar het kan ook zo zijn, dat de beproeving een verzoeking tot zonde wordt. Dat punt behandelt Jakobus in 1:13-15. Verzoeking tot zonde zijn uitsluitend het gevolg van de werking van de begeerte in ons boze hart. Dan laten wij ons meeslepen door onze eigen begeerten, en falen wij zoals Adam en Eva. De begeerte zet dit vreselijke proces in gang: de begeerte die bevrucht wordt, baart de zonde; en als de zonde voleindigd is, brengt zij de dood voort. Maar dat is niet het werk van God. Tegenover dit schema van 'begeerte, zonde, en dood' stelt Jakobus dan wat God doet. God is een *gevende* God. Hij is de Schepper en Hij geeft Zijn schepselen wat ze nodig hebben. Zij behoeven zich niet door de werking van de begeerte allerlei dingen toe te eigenen. Zij leven uit Gods hand; en Hij overlaadt hen met goede gaven en geschenken van boven (Jak. 1:16-18).

Jakobus plaatst hier de oude schepping tegenover de nieuwe. De gelovige hoeft niet te leven volgens het schema van 'begeerte, zonde en dood'. Hij heeft niet alleen het natuurlijke leven uit Gods hand ontvangen, maar ook het nieuwe leven dat hem in de wedergeboorte is geschonken. God heeft door Zijn woord de werelden in het aanzijn geroepen. Maar God heeft ons op een nieuwe wijze voortgebracht door het woord van de waarheid, 'opdat wij als eerstelingen van Zijn schepselen zouden zijn' (Jak. 1:18). Wij hebben ook de eerstelingen van de Geest ontvangen (Rom. 8:23).

Wij verwachten naar Gods belofte een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, bevolkt door nieuwe schepselen die ontruikt zijn aan de macht van zonde, dood en Satan. De gelovigen zijn de eerstelingen van deze nieuwe schepping, de eerste vruchten van de grote oogst die God zal binnenhalen. Wij zijn Gods maaksel, een nieuwe schepping in Christus. Wij hebben deel aan het leven van God, waarvan de ongelovigen vervreemd zijn. Wij verwachten het leven in al zijn volheid. Wij zien uit naar de kroon van het leven. Wat een blijde hoop!

De kroon van het leven wordt verder alleen nog één keer genoemd in het laatste bijbelboek, en wel opnieuw in tegenstelling tot de dood en de tweede dood: 'Wees trouw tot de dood en Ik zal u de kroon van het leven geven (...). Wie overwint, zal geenszins van de tweede dood schade lijden' (Openb. 2:10-11). De kroon van het leven dient hier tot bemoediging van vervolgte christenen, die de dood voor ogen hadden. De dood kon hun geen angst meer aanjagen; en van de tweede dood – de poel van vuur – hadden ze helemaal niets te vrezen. Christus heeft de dood overwonnen. Hij ging in de dood, maar Hij leeft nu tot in alle eeuwigheid; en wij zullen met Hem leven.

Het is bekend dat Johannes, de schrijver van het boek Openbaring, veel heeft geschreven over het *leven*. In zijn evangelie zien wij het leven, zoals het in Christus geopenbaard is op aarde; en in zijn eerste brief vinden wij de kenmerken van het nieuwe leven in de gelovige. In het laatste bijbelboek, dat overigens het boek van de oordelen is, horen wij niet alleen over de kroon van het leven, maar ook over het water van het leven en de boom van het leven, die in het paradijs van God is (Openb. 2:7; 22:1-2). Deze uitdrukkingen herinneren sterk aan de eerste hoofdstukken van het boek Genesis, die een beschrijving geven van de hof van Eden met de rivier en de boom van het leven. Hier is het echter het paradijs *van God*. Het is niet het paradijs van de mens op aarde, maar het draagt een hemels en eeuwig karakter.

Daarom zijn de boom van het leven en het water van het leven hier symbolische aanduidingen van resp. Christus en de Geest, de goddelijke Personen waaraan wij het nieuwe leven ontleen.

6. Andere kronen en diademen

Naast de kroon van het leven vinden wij in het Nieuwe Testament nog meer kronen of kransen, die als volgt worden omschreven:

1. Een *onvergankelijke* kroon. Dat is het blijvende, ónvergankelijke deel dat de christen ontvangt na het volbrengen van de wedloop hier op aarde (1 Kor. 9:25). Dit houdt verband met de onvergankelijkheid van het opstandingslichaam dat we bij de komst van de Heer zullen ontvangen (vgl. 1 Kor. 15:42-54).
2. De kroon van de *roem*. Dat zijn de vruchten van ons werk, van de prediking van het evangelie, waarin wij ons zullen verblijden. De gelovigen vormen straks in de heerlijkheid de vreugde van iedere arbeider in de wijngaard van de Heer (Fil. 4:1; 1 Tess. 2:19).
3. De kroon van de *gerechtigheid*. Dat is de volmaakte gerechtigheid van Christus waarmee wij zijn bekleed, en waarin wij met de Heer zullen verschijnen bij Zijn komst. De kroon is echter ook rechtens ons deel, waar het gaat om gerechtigheid in praktische zin (vgl. 2 Tim. 4:8).
4. De onverwelkelijke kroon van de *heerlijkheid*. Dat is de heerlijkheid van Christus, die in blijvende schoonheid zal worden geschonken aan hen die nu nog delen in Zijn smaad en Zijn verwerping (1 Petr. 5:1, 4).

Het is opmerkelijk dat hetzelfde woord (Gr. *stephanos*) ook wordt gebruikt voor de krans van dorens, de doornenkroon die Christus in Zijn vernedering op aarde heeft gedragen (Matt. 27:29; Marc. 15:17; Joh. 19:2, 5). Als eigennaam komt het woord voor in het boek Handelingen (Stefanus), en als werkwoordsvorm in 2 Timoteüs 2:5 ('een kampvechter wordt niet gekroond, als hij niet volgens de regels heeft gestreden'), alsook in Hebréeën 2:7, 9 ('met heerlijkheid en eer gekroond').

Verder noemt het boek Openbaring nog de volgende kronen of kransen:

1. de kroon van de trouwe gelovigen te Filadelfia, die vasthouden aan het woord en de naam van de Heer (Openb. 3:11);
2. de gouden kronen van de verheerlijkte heiligen (Openb. 4:4, 10);
3. de kroon van de overwinnende macht die naar voren treedt bij de opening van het eerste zegel (Openb. 6:2);
4. de kronen van de demonische machten, die symbolisch als sprinkhanen worden voorgesteld (Openb. 9:7);
5. de kroon van twaalf sterren als het sieraad van Israël (Openb. 12:1);
6. de gouden kroon die de Zoon des mensen siert bij Zijn komst ten oordeel (Openb. 14:14).

In al deze gevallen wordt het Griekse woord *stephanos* gebruikt. De kroon is hier het teken van beloning, erkenning, overwinning, of eenvoudig ook van een bepaalde waardigheid waarin degene die gekroond wordt verschijnt. Soms is het een teken van koninklijke waardigheid.

Dit laatste is altijd het geval met een ander woord (Gr. *diadema*), dat in de NBG-vertaling ook is weergegeven door 'kronen' en in de Statenvertaling door 'koninklijke hoeden'. Dit woord komt alleen voor in het boek Openbaring, en het is de aanduiding van de macht van resp. de draak (de satan), het beest uit de zee (het hoofd van het herstelde Romeinse rijk), en van Christus Zelf als de grote Overwinnaar (Openb. 12:3; 13:1; 19:12).

De kronen of kransen die de gelovigen ontvangen, worden hun niet geschonken op grond van eigen inspanning of trouw. Dat blijkt wel uit het feit dat de verheerlijkte heiligen in Openbaring 4 hun kronen neerwerpen voor de troon

en alle eer toeschrijven aan Hem die daarop zit. Niet zij, maar Hij alleen is waardig! Aan de andere kant zijn de kronen wel het teken van de goedkeuring van de Heer, een bewijs van erkenning van Zijn kant. Ze vormen zeker een aansporing om trouw te zijn, te volharden en te jagen naar het heerlijke einddoel. Maar uiteindelijk gaat het om *Zijn* genade en gunst voor degenen die Hem liefhebben.

Wij zullen het uitspreken, terwijl wij onze kronen voor Hem neerwerpen:

*'U bent waard,
onze Heer en God,
te ontvangen de heerlijkheid
en de eer en de kracht.'*

Openbaring 4:11

In de brochurereeks 'Bestudeert de Schriften' zijn de volgende delen beschikbaar:

- Deel 1 **In het begin was het Woord** (Spreuken 8:22-36; Johannes 1:1-3); Bouter H.; ISBN: 9789070926465
- Deel 2 **De kronen van de christen**; Bouter H.; ISBN: 9789070926472
- Deel 3 **Aspecten van het Koninkrijk van God** (Jakobus 2:5); Bouter H.; ISBN: 9789070926489
- Deel 4 **De toekomst is dichtbij** (Openbaring 21:5); Bouter H.; ISBN: 9789070926496
- Deel 5 **Aspecten van het werk van Christus** (Leviticus 1 - 6:7); Bouter H.; ISBN: 9789070926502
- Deel 7 **Leven in de tussentijd** (Matteüs 11:25 - 12:8); Bouter H.; ISBN: 9789070926540
- Deel 6 **Het zeventvoudig 'wee!' van Christus over het farizeïsme** (Matteüs 23:13-33); Bouter H.; ISBN: 9789070926526
- Deel 8 **Groeien in de genade**; Bouter H.; ISBN: 9789070926601
- Deel 9 **Aspecten van de christelijke doop** (Matteüs 28:19); Bouter H.; ISBN: 9789070926533
- Deel 10 **Is de Bijbel tijdgebonden?** Vragen rondom het Schriftgezag. Klein Haneveld J. e.a.; ISBN: 9789491797309

Verkrijgbaar bij de christelijke boekhandel,

of bij het distributieadres:

CBC, Houten